

OD ISTOG AUTORA

TAMO DALEKO
ISUSOVI MEMOARI
ISEČCI VREMENA
KO JE UBIO KATARINU
VIA ROMANA
ALEKSANDAR OD JUGOSLAVIJE
NOŽ
I GROB I ROB
OŽILJCI ŽIVOTA
MONAH HOKAJ
RUSKI KONZUL

**VUK
DRAŠKOVIĆ**

SUĐENJE

Copyright © 2025, Vuk Drašković

Copyright © ovog izdanja 2025, LAGUNA

...Šta te k ljudskoj vuče kolijevci,
Đe kukanje i plač okrunjeno,
Đe vjenčana glupost sa tirjanstvom,
Đe se samo rad nesreće ljudske
bogotvori Cezar s Aleksandrom...

Njegoš, *Luča Mikrokozma*

U SNU

Sa strahom pišem o jednom svom snu i onome što se dogodilo kad sam se iz sna probudio, ako sam se probudio. Na trenutke prekidam pisanje, zarivam nokte u svoje lice ili žar cigarete gasim na dlanu. Obradujem se bolu. Ne sanjam, dok pišem, jer u snu bola nema.

Sve do pre tridesetak godina mnogi moji snovi bili su košmarni, ali nikad i zastrašujući. Čak i kad bih u snu osetio sečivo noža na svome grlu, ili bi me opkolio čopor ubica, što se često dešavalo, odjednom bih, u takvom snu, nekako saznao da sanjam. Nestajalo bi straha, sa lakoćom bih rasterivao napadače, okrilatio bih i leteo, leteo...

U snu, o kojemu svedočim nije bilo ni ubica ni nasilja. Sve je bilo i morbidno i uverljivo, nadrealno a stvarno. Do te granice stvarno da i sada hvatam sebe u sumnji da to i nije bio san, i do te mere nestvarno da

se plašim da sam, možda, poludeo. Da, možda, ja i ne postojim. Možda sam duh ili priviđenje sebe samoga.

Odjednom mi je hladno, trese me groznica, a letnja je vrelina. Drhti i olovka u mojoj ruci od sećanja i na sam početak tog prokletog sna...

* * *

U rano aprilsko proleće bio sam u Parizu, u hotelu na periferiji grada. Negde pre ponoći telo mi se zatrese od epi-napada i potonuh nekud, ne znam ni gde ni kako, ali sam tvrdo verovao, u snu sam verovao, da ne sanjam. Obreo sam se u nekoj prostranoj dvorani prepunoj meni nepoznatih ljudi, muškaraca i žena, belaca, žutih, crnaca, a opazio sam i jednog Indijanca, golog do pojasa sa kopljem u zubima. Prepoznadoh, među tim svetom, i jednog muškarca iz Beograda. Ogrnut državnom zastavom, u desnoj ruci držao je preslicu bez vune, a levom rukom je, sedeći, vrteo vreteno i namotavao na njega paučinu. Uzviknuo je glasno, gotovo ratnički, na engleskom:

„Ovde, u Njujorku, ja branim od laži srpski narod i Srbiju!“

„Ti braniš Srbiju i srpski narod od istine!“, dreknuh na njega, a on uperi u mene koplje koje mu dodade onaj Indijanac. „Lažeš i lažno se predstavljaš“, odgovorih mu, odjednom svestan istine da sanjam i da kopljem ne može da me probode. „Ja sam Predsednik!“, pritrčah do njega, da otmem i zastavu, i koplje, i vreteno, i preslicu.

Toga trena otkači se sa plafona te dvorane ogromni stakleni luster, obložen betonom, i sruči se na mene. Ništa me nije zbolelo, samo sam otežano disao pod ruševinom.

Ne znam ni ko me je ni kako izvukao ispod polomljenog lustera, priviđa mi se da je to bila neka žena ili krupni muškarac u vojničkoj uniformi. Prašnjav i sa posekotinama po licu, iz kojih je curila krv, stajao sam kao kip pred tim vojnikom, koji mi se smešio. One žene, koja mi se u snu prividela, nije bilo. Nije bilo ni onog galamdžije ogrnutog državnim zastavom, niti ikoga u dvorani. Vojnik i ja bili smo sami. On mi se smešio, a ja se stideo od robijaškog odela na sebi jer su mi pantalone, prugaste pantalone, spale niz butine, a gaćica ispod njih nisam imao. Zbog toga mi se, pomislih, onaj vojnik osmehivao.

„Oprostite“, rekoh na engleskom, pa se sagnuh da uzdignem pantalone sa nožnih članaka. Počeh da drhtim od jeze, koju pokrenu čuđenje. Sila neka obukla me je, a da to nisam ni video ni osetio, u crno odelo, navukla mi i sjajne cipele na noge. Nisam više bio ni prašnjav, ni krvavog lica.

„Predsedniče Arhimede, ja sam general, ekspert Američke svemirske inteligencije“, salutira onaj vojnik ispred mene. „Uvatile smo i dešifrovali poruku Kosmičke inteligencije. Ona je na srpskom jeziku.“

„Američki general, a obraćate mi se na srpskom jeziku“, odgovorih mu. „Da li se šalite, ili ja sanjam?“

„Snovi ne postoje, gospodine Predsedniče“, odgovori on. „Nema ni prošlosti ni budućnosti, sve je večna sadašnjost.“

„Pojasnite, molim vas, gospodine generale.“

„Dok pričam sa tobom, srpski Arhimede, rimski vojnici pale Sirakuzu i zatiču grčkog Arhimeda, pognutog iznad nekih svojih krugova. Rimski vojnici uperuju koplja u njegove grudi, a on im govori: 'Ne dirajte, molim vas, moje krugove!' To su poslednje reči u Arhimedovom životu. Ubili su ga. Prividno su ga ubili... Veruj mi, on je, i ovog trena, u Sirakuzi, udubljen u svoje krugove.“

„*Noli turbare circulos meos!*“, odgovorih generalu na latinskom. „To je, zaista, Arhimed rekao rimskim vojnicima... Srećan sam što je živ. Istovremeno, mnogo ste me uplašili.“

„Zašto?“, začudi se general.

„Ko sam ja, pa da meni Kosmička inteligencija upućuje poruku? I zašto?“

„Ta poruka nije upućena tebi, Predsedniče. Američka svemirska inteligencija je uhvatila i dešifrovala poruku.“

„Kako je to moguće?“

„Nije moguće. Kosmička inteligencija hiljadama je godina ispred naše tehnologije. Njene misaone sile i namere moguće je saznati samo ako to ona želi.“

„Ne razumem, gospodine generale.“

„Želela je da uhvatimo njenu misaonu poruku. Preciznije, ona ju je nama poslala, i to na srpskom jeziku.“

Nije to uradila ni slučajno ni greškom... Ti si Predsednik. Nećemo, ne smemo da poruku skrivamo od tebe.“

„Kako glasi ta poruka?“

„Odigraće se drama po Mesingovom scenariju, a koscenaristi su Artur, Aleksej, Aron i Santancio... Znamo, Arhimede, da poznaješ koscenariste. A znaš li ko je Volf Mesing?“

„Znam, znam“, pobledeh od straha.

„Znali smo da znaš“, reče general.

„A kada će početi izvođenje te Mesingove drame?“, upitah ga bojažljivo.

„Kada? Pa, već se izvodi“, odgovori on, salutira, okrete se i ode.

* * *

Spadam u srećnike-nesrećnike koji imaju takozvano fotografsko pamćenje. Za ono što čujem, pročitam ili kažem, nema zaborava. Kad je general spomenuo Mesingov scenario, učinilo mi se da, zajedno sa krevetom na kojemu sam sanjao, izlećem kroz prozor i ulećem u stan ruskog kosmologa Arkadija Bondarenka. U snovima vreme ne postoji. U jednome trenu protutnje sati i sati, čak i ceo život čovečji. Bondarenka sam upoznao u Parizu, u maju 1988, kada mu je iz Moskve javljeno da može da se vrati u Rusiju. Iz svoje države, tadašnjeg Sovjetskog Saveza, proteran je sedamdesetih, kada su za izdajnike i neprijatelje proglašeni i iz Sovjetskog Saveza prognani i pisci Josif Brodski i Aleksandar Solženjicin.

Kosmolog Arkadij Bondarenko, akademik pre prognošta, radovao se ne samo povratku u Rusiju nego i saznanju da će izdavačka kuća u Moskvi objaviti njegovu knjigu o Volfu Grigorijeviču Mesingu i da će, po toj knjizi, biti snimljen i film i TV serija. U istraživanju neobjašnjivog vidovnjaštva i proročke genijalnosti toga čoveka, Bondarenku je pomogao i jedan moj prijatelj, moj brat, kako sam ga zvao, i on me je i upoznao sa ruskim kosmologom. O Mesingu sam i ja znao ponešto, ali ni stoti, ni hiljaditi deo čuda, zaista čuda, za koja sam saznao od tog naučnika.

„Neoboriva je istina da je nepogrešivo proricao buduće događaje i da je posedovao moć da čita misli ljudi“, rekao mi je Bondarenko. „Taj dar stekao je kao dete nakon jedva preživljene upale mozga.“

U snu su mi, brzinom munje, protutnjali sati i sati razgovora sa Bondarenkom, ali ću u podsećanju na te razgovore morati da budem veoma škrt. Samo za delić sećanja na bilo šta potrebne su stotine stranica pisanog teksta, i da opet ne bude sve celovito i sasvim verodostojno.

Čuo sam Mesingov glas i video tog kosmičkog čarobnjaka. Kosmičkog jer sam, na audio-snimku, koji je Arkadij Bondarenko pronašao, čuo Mesinga kako govori: „Nisam ni šarlatan, ni hipnotizer, ni mađioničar, niti znam kako mogu sve što mogu jer mi tu moć daje neko iz kosmosa, a ne znam ko niti ću to ikada saznati.“

Video sam i živog Mesinga, snimljenog u min-henskoj pivnici i u Berlinu, u razgovoru sa Adolfom

Hitlerom. U minhenskoj pivnici, u jesen 1936, govorio je oficirima Vermahta i Gestapoa. Osrednjeg rasta, isposničkog lica i malo grbastog jevrejskog nosa, bujne crne kose i u pogužvanom odelu, ukipio se na pozornici kao da se skamenio, zatvorio oči i naglo počeo da se trese. Uzviknuo je: „Vidim zastave Rajha u Beču, u Pragu, u Parizu, u Beogradu, u Budimpešti, u Atini, u Sofiji, u Minsku, u Kijevu, u Odesi...“ Izgubio je svest i pao na bini, dok mu je publika aplaudirala i histerično slavila ratne pobeđe koje je Mesing video. Hitler mu je na rever sakoa okačio Gvozdeni krst Rajha i dao mu specijalnu propusnicu, sa Firerovim potpisom, da prokuje po Nemačkoj gde god poželi. Upitao ga je: „Da li su Isus i Muhamed bili proroci?“ Mesing je pijucnuo čaja i poduže ćutao. Odgovorio je: „Moj Fireru, na neka pitanja ne znam odgovore.“

Bondarenko mi je poverio i da traga za video-snimkom poslednjeg Mesingovog nastupa u Nemačkoj, u proleće 1937. godine. Audio snimak je pribavio. Neko je upitao Mesinga: „Vidite li zastave Rajha i u Moskvi?“ Tišina je potrajala prilično dugo. Verovatno je Mesing tonuo u vidovnjačku komu, grčio se, drhtao i preznojavao. Začuo se odgovor: „Vidim zastave Rajha pred Moskvom a sovjetske zastave u Berlinu, u maju 1945. godine.“ Usledili su urlici negodovanja, zvižduci, psovke... Povrativši se u stvarnost i u tu pomamu i dreku, Mesing je razumeo da je sebi potpisao smrtnu presudu. Zahvaljujući ranije dobijenoj Hitlerovoj propusnici, pre

nego što je Hitler saznao šta je prorok rekao, pobjegao je u Poljsku, a iz Poljske, po okupaciji te države, u Moskvu.

Bondarenko je tvrdo verovao da u arhivama KGB-a sigurno ima mnogo i audio i video zapisa o Mesingovim čudima u Rusiji, sve do 1974, kada je umro i sahranjen u Moskvi, ne jevrejskom groblju. U Rusiji Mihaila Gorbačova, rekao mi je, sva arhiva o Mesingu njemu će biti dostupna. Naročito ga je zanimala dramatična kubanska kriza 1962, kada je svet bio na ivici nuklearnog rata između SAD i Sovjetskog Saveza. Nikita Hruščov je pozvao Mesinga na sastanak sa ratnom komandom i upitao: „Možemo li, Volfe Grigorijeviču, izbeći kataklizmu?“ Mesing je odgovorio: „Vi povucite rakete sa Kube, a Kenedi iz Turske, i rata neće biti.“ Nije tajna, rekao mi je Bondarenko, da su bili tačni i pitanje i odgovor. Tajna je atmosfera na sastanku na kome se odlučivalo hoće li nestati života na ovoj planeti.

Mesing se oženio Aidom Mihailovnom Rapaport. Nije želeo da imaju decu. Strepeo je od mogućnosti da i njegovi potomci budu nagrađeni proročkim prokletstvom. Mesing je, govorio mi je Bondarenko, predvideo i da će njegova Aida umreti 2. avgusta 1960, u 19 časova. „Proroštvo je, zaista, prokletstvo“, rekao mi je Arkadij Bondarenko.

* * *

U mome snu sećanje na duge razgovore o Mesingu sa ruskim kosmologom potrajalo je kratko, kao udar

groma. I već sledećeg trena nisam sanjao ni onu dvoranu u Njujorku, ni Zastavnika sa preslicom i vretenom, ni luster koji me je zatrpao. Bio sam u nekoj šumi, ispred jedne kuće koja je ličila na kuću u moskovskoj Ulici Arbat u kojoj su živeli Aleksandar Puškin i njegova supruga Natalija Gončarova. U toj kući sam 1989. hulio na Boga i njegovu pravičnost. Pustolov Dantes bio je moralni prestupnik, a ne Puškin, i taj francuski oficir morao je biti ubijen u dvoboju! – govorio sam. „Tako je!“, uzviknula je jedna prelepa devojka, zagrlila me, i dugo, dugo bila u mom zagrljaju. Tek što sam se bio oženio. I supruga je želela da sa mnom ode u Moskvu, ali je bila pred porođajem...

Misli moje uzrujane, odakle li dolećete? – pitao sam se u snu, stojeći ispred kuće u nepoznatoj divljini i čudeći se svetlećem natpisu krupnim latiničnim slovima iznad vrata: WOLF MESING SPACE CENTER. Natpisa na ruskom nije bilo. Nisam ni na Arbatu, ni u Rusiji, razmišljao sam. Mesing na engleskom. Zašto na engleskom? Gde sam, gde sam? – pulsirala je moja misao u snu.

Na krovu te kuće behu načičkani neka ogromna i okrugla ogledala, i teleskopi usmereni ka nebesima. Od gledanja u tu svemirsku opremu, šta li je, kao da mi žar opeče oči i potekoše mi suze, a u njima, u suzama, ugledah Taisu, onu prelepu Ruskinju koja me je grlila i ljubila na Arbatu, u Puškinovoj kući. Suza bistra i mala, kao kap rose, a Taisa izroni iz nje, uze gitaru i zapeva

baš onu pesmu Vladimira Visockog koju je onda davno, pre trideset i četiri godine, u mene zagledana, pevušila ispred kuće Aleksandra Puškina. *Ne volim ni sebe kad sam kukavica*, slušam umilni Taisin glas. *Ne volim da trpim kad nevine biju. Ne volim kad mi zaviruju u dušu, a još manje kad u nju pljuju...* Sledećeg trena, u svome snu, ugledah Taisu, dosta stariju, pa je jedva prepoznah. U nekom snežnom predelu, u robijaškom odelu, bez gitare, pevušila je one iste stihove Visockog, a ja progovorih u snu: „Znam, Taisa, uhapsili su te u Moskvi, kod onog kafića na prospektu Gorkog, u kome ti nos, u igri, umazah sladoledom. Veruj mi, vidim, jasno vidim, dok ti dvojica agenata otimaju transparent na kome piše: 'Slava Ukrajini!' Vidim i kako te, kao džak krompira, ubacuju u policijsku maricu... Ko to, Taisa draga, režira naše uzaludne živote? Ti u gulagu, a ja Predsednik. A oboje zatvorenici i robovi...”

Htedoh da joj kažem još nešto, ali se, uz tresak, otvoriše vrata one mistične kuće. Začuh, ne poziv, nego naredbu, i ne na engleskom, nego na srpskom: „Brzo ulazi!”

* * *

Uđoh u mrak. Hodam pažljivo da se ne spotaknem o nešto. Odjednom kao da zasijaše stotine sunaca. Moje zenice jedva se privikoše. Nigde stolice da sednem, a po svim zidovima načičkani veliki televizori, bar tako sam pomislio.

„Dobro došao, Predsedniče“, reče neko nevidljiv na srpskom.

„Gde sam?“, upitah zbunjeno.

„U Svemirskom centru *Volf Mesing*.“

„Znam, pročitao sam. Gde je ovaj Centar? U kojoj državi?“

„Mesingov scenario je najavljen. Upozoren si. Scenario se materijalizuje.“

„Ne rekoste mi gde sam? Možda sam u Parizu, u svom krevetu, i sanjam?“

„Rekoh ti da snova nema“, reče Nevidljivi, a tamo gde sam stajao pojavi se Zastavnik iz Njujorka, ali bez koplja, preslice i vretena u rukama.

„Ova planina je iznad jezera Tahoe, blizu gradića Džekson“, reče Nevidljivi. „Gospodine Predsedniče, valjda znaš da je Džekson prvo naselje tvog plemena u Americi?“

Greška, greška, ja sam Predsednik, a ne on – htedoh da kažem, ali me glasne žice izdadoše.

„Gospodine Predsedniče, pogledajte jedan kratki film“, reče Nevidljivi Zastavniku. „Film pogledaj i ti, Arhimede“, reče meni...

* * *

Zavlada mrak u toj prostoriji a iz mraka izroniše Adolf Hitler i jedan buljavi muškarac dugačke kose i u crnoj košulji. Hitler je govorio na nekakvom mitingu.

Zastavnik poče da drhti od straha i čuđenja jer je Hitler govorio na srpskom, i to kreštavim glasom onog dugokosog pored njega.

„Dižem Nemačku iz pepela. Mi u ratu nismo poraženi, nismo potpisali kapitulaciju. Nismo razoružani ni okupirani. Nametnut nam je sramni mir, kakav nismo hteli. Poniženi smo i osramočeni, ali mi nećemo da se svetimo, mi nećemo protiv Evrope, mi smo za Evropu. Mi gradimo novu i moćnu Nemačku. Hiljade i hiljade je novih autostrada, obdaništa, stadiona, bolnica, fabrika, rudnika, naučnih instituta... Moja partija je motor našeg preporoda. U svakome je selu, u svakoj varoši, u svakom gradu, u svim školama, na univerzitetima. Ja sam firer i partije i nacije. Ja odlučujem o svemu. Ne zbog sebe, nego zbog Rajha, zbog istorije. Odstranili smo kancer domaće opozicije. Ona više ne postoji. Ubedljivo trijumfujemo na svim izborima. Nagrađujemo Nemice da rađaju buduće vojnike naših pobeda, kojima će samo nebo biti granica. Proizvodimo nova i najubitačnija oružja, ali ne za rat, nikako za rat, nego samo za odbranu. Mir je naša vera, naša zakletva. Ne može biti snažne Evrope bez snažne Nemačke. I ne može biti snažne Nemačke bez ujedinjenja germanskog sveta. Obaveza je Rajha i pravo je Rajha da pomaže germanski svet izvan granica Rajha, ništa manje nego što Englezi i Francuzi brinu o sunarodnicima u njihovim kolonijama. Mi, međutim, nismo osvajači, otimači drugih država, kao što su Englezi, Francuzi. Španci, Portugalci. Mi

smo branioci uzvišenih evropskih načela. Mi nećemo okupirati ni Austriju, ni Tirol, ni Sudete, ni germanske prostore u Poljskoj. Mi hoćemo jedino da ekonomski, duhovno i kulturno snažimo germanski svet...”

Filma nestade a Nevidljivi upita: „Šta misliš o ovome što si video?“

„Hitlerov govor je autentičan. Ne znam samo zašto je govorio na srpskom i otkuda onaj buljavi pored njega?“

„Hoćemo li da se lažemo?“

„Ne razumem.“

„Sve ti razumeš... A onaj pored Hitlera ružna je kopija Jozefa Gebelsa... Nego, ne gubimo vreme. Mesingov scenario nije završen. Pogledajmo...”

* * *

Stariji muškarac, proćelav i zapuštene sede brade, okli-
znuo se na koru od pomorandže ispred zgrade par-
lamenta u Beogradu, pao i čelom udario u betonsku
žardinjeru sa cvećem. Krv je potekla iz posekotine. Le-
žeći na trotoaru, jezovito je kriknuo i počeo da galami.
Prolaznici su se okupili oko njega. Jedna žena brisala
mu je krv sa lica, maramicom pritiskala ranu i govo-
rila okupljenim ljudima da neko pozove hitnu pomoć.
Povređeni starac je nešto govorio na španskom, pa na
francuskom i engleskom. Odjednom je počeo da po-
drhtava, ponovo je kriknuo, celo telo je podrhtavalo,
zaškripao je zubima, a bela pena izbila mu je iz usta.